

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТЪХА НА
ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

VII.

КАКЪ ТАТУНЧО СПАСИ СЕСТРА СИ. ДНИТЪ И НОЩИТЪ НА ЛУНАТА. ХРАНИ-
ТЕЛНИТЪ МЕДЕНИ ТОПЧЕТА

За Татунча вече бѣше ясно, че сестра му е загинала. Той се готвѣше да слѣзе въ ямата, за да се опита да извади поне трупа ѝ. Но неочаквано отъ дъното на ямата се разнесе слабиятъ гласъ на Татунка:

— Татунчо, Татунчо!

— Татунке, — отзова се радостно Татунчо. — Жива ли си? Да слѣза ли да ти помогна?

— Не слизай, не слизай, по-добре ми пушни едно вжже. Азъ сама ще излѣза.

— Вжже ли? Че отгде ще намѣря сега пѣкъ вжже? Не може ли безъ вжже? — извика ѝ той.

— Не може, защото нагоре е все пѣсъкъ.

Да, то се знае, че по пѣсченъ склонъ не можешъ да се катеришъ безъ вжже. Но и да ѝ спустне вжже, какъ ще може да го види, когато долу е толкова тъмно?

— Готово, всичко ще се нареди! — извика той. — Татунке, чакай ме, не се бой, азъ скоро ще се върна! Отивамъ до цепелина.

И досѣтливиятъ Татунчо остави ямата и бързо се отправи къмъ цепелина. Пътътъ бѣше дълъгъ и уморителенъ. Но Татунчо така обичаше сестра си, че не гледаше нито умора, нито жажда, а само бързаше и бързаше. Когато най-после стигна, той взе Татункиния шалъ, надра го на дълги ленти и ги завърза една за друга. Като направи по тоя начинъ дълго и здраво вжже, Татунчо нарами и котарака съ себе си, па съ всички сили забърза обратно къмъ планината. Щомъ стигна до ямата, той обвърза котарака на края на вжжето и го спушна долу, при Татунка.

— Татунке, пушнахъ ти вжже! За него е вързанъ котара-